

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 1401/17
Дана 05.09.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., поднетој против тужене Националне службе за запошљавање, Београд, ул. Краља Милутина бр. 8, ради поништаја решења број: 0031-10412-971/2016 од 30.12.2016. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 05.09.2019. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Националне службе за запошљавање, број: 0031-10412-971/2016 од 30.12.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца А.А. из ..., за ослобађање од плаћања трошкова судских такси у предмету Управног суда 15. У. број 1401/17.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Националне службе за запошљавање, Филијале за Град Београд, број : 0104-10411-12714-2/2002 од 31.10.2016. године. Ожалбеним решењем од 31.10.2016. године, ставом првим диспозитива, утврђује се да тужиоцу престаје право на новчану накнаду признато решењем Филијале бр. 0104-10411-12714-1/2002 од 16.12.2002. године, закључно са 01.04.2003. године, ставом другим диспозитива, утврђује се да је тужиоцу извршена исплата новчане накнаде на коју није имао право на период од 02.04.2003. године до 18.10.2004. године, у износу од 169.883,56 динара, док се ставом трећим диспозитива, обавезује тужилац да врати Националној служби запошљавање износ од 169.883,56 динара у року од 15 дана.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 31.01.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и неправилно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Наводима тужбе истиче да је спорно потраживање застарело, с обзиром да је протекао трогодишњи рок застарелости за повремена потраживања прописан одредбом члана 372. став 1. Закона о облигационим односима као и десетогодишњи рок за наступање апсолутне застарелости прописан одредбом члана 371. истог закона. Тужилац је додао и да нема никаквих непокретности – кућу, стан или земљиште и да ће о томе доставити доказ из

пореске управе због чега је предложио да га суд ослободи од обавезе плаћања судских такси у овом предмету. Услед наведеног, предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено и ожалбено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не захтева непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета управне ствари нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем од 16.12.2002. године, тужиоцу по престанку радног односа признато право на новчану накнаду у трајању од 24 месеца почев од 19.10.2002. године до 18.10.2004. године које је он у целости искористио. Даље из списка произлази да је Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд, обавестио Националну службу за запошљавање дописом од 14.10.2016. године, да је у току поступка по захтеву тужиоца за признавање права на старосну пензију утврђено да је тужилац остварио стаж осигурања преко Омладинске задруге Б.Б. у периоду од 02.04.2003. године до 31.12.2013. године, у ком периоду је био корисник новчане накнаде, а ради разматрања могућности поништаја решења о праву на накнаду. Даље, из списка произлази да је првостепени орган ожалбеним решењем утврдио да тужиоцу престаје право на новчану накнаду признато решењем од 16.12.2002. године, закључно са 01.04.2003. године; утврђено је да је тужиоцу извршена исплата новчане накнаде на коју није имао право за период од 02.04.2003. године до 18.10.2004. године у износу од 169.883,56 динара, и обавезан да наведени износ врати Националној служби за запошљавање. Према разлозима из образложења ожалбеног решења, овако је одлучено с обзиром да је основ за престанак права на новчану накнаду тужиоцу настао 01.04.2003. године, када се тужилац запослио и од када су испуњени услови прописани одредбом члана 76. став 1. тачка 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености за утврђивање престанка права, а што је било прописано и чланом 19. став 1. тачка 1. раније важећег Закона о запошљавању и остваривања права незапослених лица. У поступку по жалби тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, као неосновану, оцењујући да је правилно поступио првостепени орган када је утврдио да тужиоцу престаје право на коришћење новчане накнаде, с обзиром да је тужилац почев од 01.04.2003. године до 31.12.2003. године, обављао привремене и повремене послове преко Омладинске задруге, а што произлази из одредбе члана 76. став 1. тачка 2. и члана 88. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености као и одредбе члана 19. став 1. тачка 1. раније важећег Закона о запошљавању и остваривања права незапослених лица. Тужени је оценио да су наводи жалбе неосновани, јер не постоји рок за доношење одлуке којим се утврђује престанак права на новчану накнаду, с обзиром да Закон о општем управном поступку не прописује рокове за решавање у поступцима који се покрећу по службеној дужности, док странка има могућност да истакне приговор застарелости у судском поступку, а заштита јавног интереса намеће обавезу Националној служби за запошљавање да потражује дуговање на име исплаћеног износа новчане накнаде за коју је накнадно отпао правни основ.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету, јер су и по оцени суда, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења учињене повреде правила поступања које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Наиме, првостепени орган своју одлуку

заснива на одредби члана 76. став 1. тачка 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 ... 38/15 - који је ступио на снагу дана 23.05.2009. године), а да је исти разлог био прописан и чланом 19. став 1. тачка 1. Закона о запошљавању и остваривања права незапослених лица (“Службени гласник РС”, бр. 22/92... 71/03) док тужени орган оцењује да је ожалбено решење на закону засновано, позивајући се на исти правни основ, а наводи жалбе неосновани.

По оцени суда, овако дато образложење оспореног решења не садржи довољне и јасне разлоге са позивом на правне прописе за дату оцену да је ожалбено решење донето правилном применом материјалног закона, јер се, с обзиром на правне прописе на које се позивају управни органи, не може закључити по ком правном основу и применом ког материјалног закона је решавано. Ово имајући у виду да је тужиоцу право на новчану накнаду признато 2002. године, применом Закона о запошљавању и остваривања права незапослених лица (“Службени гласник РС”, бр. 22/92... 71/03), као и да је ово право остварено у целости 2004. године, а да је чланом 104. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 ... 38/15) прописано да лица која су до дана ступања на снагу тог закона остварила права у складу са прописима и општим актима који су били на снази до дана ступања на снагу тог закона, остварују права у обиму и трајању утврђеном тим прописима и општим актима. Осим тога, одредбом члана 19. став 2. Закона о запошљавању и остваривању права незапослених лица (“Службени гласник РС”, бр. 22/92... 71/03), који је био у примени у време одлучивања о праву тужиоца на предметну накнаду, било је прописано да се незапосленом лицу коме је право на новчану накнаду престало по основу из става 1. тачка 1. тог члана (престанак права незапосленом лицу ако заснује радни однос или оствари право на рад по другом основу), а које поново остане незапослено, продужава исплата новчане накнаде у истом износу за преостало време, ако је то за њега повољније, због чега се не може прихватити као правилно закључивање туженог да је првостепеним решењем правилно утврђено да је тужиоцу извршена исплата новчане накнаде на коју није имао право на период од 02.04.2003. године до 18.10.2004. године, будући да из стања у списима не произлази да је тужилац био запослен и у периоду од 01.01.2004. до 18.10.2004. године. Такође, не могу се прихватити као правилни разлози према којима су жалбени наводи о застарелости потраживања без утицаја на одлучивање, будући да према члану 80а Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености (“Службени гласник РС”, бр. 36/09 ... 38/15), правоснажно, односно коначно решење Националне службе којим се незапослени обавезује да врати примљене износе, извршна исправа у складу са законом којим је уређен поступак извршења и обезбеђења. Код наведеног, суд налази да правилност одлуке из диспозитива оспореног решења не произилази из стања у достављеним списима нити из правних прописа и разлога образложења тог решења, на који начин су оспореним решењем учињене повреде правила поступања из члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

С обзиром на то да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу један диспозитива ове пресуде, а тужени орган је дужан да у поступку поновног одлучивања по жалби, отклони повреде правила поступка на које му је указано овом пресудом и након тога правилном применом материјалног закона донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка које су обавезујуће сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је ценио захтев тужиоца да суд пресудом реши управну ствар, те да поништи и првостепено решење од 31.10.2016.године, али налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то у смислу члана 43. Закона о управним

споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка, надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Одлучујући о предлогу тужиоца да га суд ослободи од обавезе плаћања судских такси у овом поступку, Управни суд је одбио захтев и одлучио као у ставу два диспозитива пресуде. Наиме, одредбом члана 168. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 ... 87/18), прописано је да ће суд ослободити од плаћања трошкова поступка странку која према свом општем имовном стању није у могућности да сноси трошкове, док је ставом 3. истог члана прописано да суд може да ослободи странку и само од плаћања таксе, у складу са посебним Законом. Одредбом члана 10. став 1. и 2. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...93/2014) прописано је да суд може ослободити таксеног обвезника од плаћања таксе ако би плаћањем таксе, имајући у виду висину средстава из којих се обвезник и чланови његовог домаћинства издржавају, та средства била у толикој мери умањена да би тиме била угрожена њихова социјална сигурност. Одлуку из става 1. овог члана доноси првостепени суд на предлог таксеног обвезника. Пре доношења одлуке суд ће ценити све околности, а нарочито ће узети у обзир вредност меродавну за наплату таксе, укупан приход таксеног обвезника и чланова његовог домаћинства као и број лица које таксени обвезник издржава. Одредбом члана 11. став 1. - 2. истог закона прописано је да висину прихода таксеног обвезника суд утврђује на основу уверења надлежног органа, односно других доказа које таксени обвезник поднесе о свом имовном стању, а да уверење из става 1. тог члана садржи податке о висини прихода таксеног обвезника и чланова његовог домаћинства, као и о другим изворима прихода и уопште о имовном стању лица коме се издаје уверење.

Како из доказа који је тужилац приложио уз тужбу, а на околност свог општег имовног стања, Управни суд није нашао да су испуњени услови за ослобађање тужиоца од плаћања трошкова судске таксе прописани напред цитираним одредбама члана 10. и 11. Закона о судским таксама, у вези члана 168. Закона о парничном поступку, а који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, то је донета одлука као у ставу два диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.09.2019. године, 15 У. 1401/17

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа - судија
Радојка Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР